

ANGELICA-MIHAELA PÎSLARU

**DESPRE MINE,
DESPRE TINE,
DESPRE NOI**

Roman

1

Credeam că știu ce e iubirea. O dorință neîmplinită și atât. Credeam că am iubit până la el. M-am înșelat. Acelea nu au fost iubiri, nici eu nu știu ce anume au fost. Pe el îl știam din conversațiile noastre de pe Facebook. Nu vorbeam ca doi îndrăgostiți. Ne tachinam reciproc, recunosc, mai mult eu pe el. Și totuși continua să fie acolo pentru mine, deși îl priveam ca pe toți ceilalți, un bărbat atent și glumeț cu care îmi pierdeam timpul.

„Prea departe...”, mi-am zis.

Așa că mi-am trăit viața până să îl întâlnesc. Nu îmi era teamă că îl voi pierde. Nu mi-l doream. Vorbeam cu el de drag. Era printre pușinii bărbați care știau cum să îmi vorbească, cum să îmi mențină interesul. De aceea am continuat să vorbim ca prieteni. Înălăturăm cu ușurință micile lui remarci, micile lui gelozii, le considerăm ca fiind niște glume și atât. Nu aveam de unde să știu că acțiunile mele sau poate ale altora îl vor face într-o zi să dispară din viața mea. Acea a fost prima dată când a plecat. Îmi doream atât de mult să îi scriu și mi-am dat seama că el nu mai era. Omul cu care adoram să vorbesc pur și simplu dispăruse și eu nu îi cerusem nici măcar numărul de telefon. Speram că se va întoarce.

„În câteva ore își va redeschide contul”, îmi spuneam.

Îmi era atât de dor de el, un dor nefiresc de altfel. M-am gândit în tot acest timp ca el este undeva, ascuns, că mă privește. Am zis să îi atrag atenția. Nimic nu a funcționat. A trebuit să aștept... Așteptarea este cea mai chinuitoare pedeapsa. Mi-am făcut muștrări de conștiință, deși eram doar prieteni, deși... nimic din faptele mele nu ar fi trebuit să îl afecteze în vreun fel. I-am scris un mesaj plin de emoție, de sentiment. Nu am avut curajul să i-l trimit.

„Ce v-a crede despre mine? Că am înnebunit...”, m-am gândit.

Dar l-am păstrat și până la urmă într-o zi am avut curajul să îi arăt gândurile mele de atunci... După săptămâni întregi de așteptare, timp în care speranța mea se năruise. El s-a întors și eu am fost prima persoană căreia i-a trimis mesaj. Îmi amintesc că i-am răspuns aproape instantaneu. L-am întrebat: „De ce?” Răspunsul lui nici astăzi nu l-am considerat ca fiind suficient de lămuritor. Am crezut în spusele lui și totul revenise la normal. Vorbeam când și când, nu ne sufocam reciproc, nu ne declarăm nimic, glumeam pe baza unor sentimente care nu aveam de unde să știu că se vor naște ușor-ușor. Nu aveam cum să prezic că El va fi bărbatul alături de care voi trăi cea mai frumoasă poveste de dragoste.

2

– Voi veni în România. Abia aștept să te întâlnesc, A.

Așa a sunat mesajul lui. Vestea aceasta m-a umplut de fericire. Venea în preajma sărbătorilor. În acele zile vorbeam atât de mult. Mai mult ca niciodată. Poate că voia să fie sigur că îl voi aștepta. Eram emoționată fără să îmi explic „De ce?” Eram fericită. Era la aeroport și eu m-am gândit:

„Ce ar fi dacă aş petrece Revelionul alături de el?”

„O nebunie”, mi-am zis.

„De ce să nu îl întreb?” mă gândeam.

„Sună atât de nebunesc, nici măcar nu a pus piciorul aici, nici măcar nu l-am privit în ochi. Dacă nu îmi va plăcea de el? O invitație trebuie respectată. Ce am să fac?”

Continuam să îmi pun o mie și una de întrebări, până când m-am hotărât.

– Ai vrea să petreci Revelionul alături de mine? l-am întrebat.

Nu mă așteptam la un răspuns negativ, dar nici nu credeam că va spune: „Sigur, mi-ar face plăcere”, atât de repede, fără ca măcar să se gândească.

„E o nebunie”, mi-am zis. „Sunt eu nebună, dar el este mai nebun decât mine.”

– Așa rămâne atunci, P.

Și așa a rămas.

3

A ajuns. Mi-aș fi dorit să îmi spună mie să îl iau de la aeroport, dar era un bărbat mult prea galant pentru a se preta la a-i spune unei străine, pe care urma să o vadă pentru prima dată, să vină după el.

Și eu... eu m-aș fi dus. Simțeam că vreau să ajung cât mai repede la el. I-am împărtășit dorința mea absurdă mamei mele. Și ea mi-a dat dreptate.

– Un bărbat adevărat să îi ceară unei femei pe care abia o întâlnește să vină să îl ia de la aeroport? Dacă îți spunea asta, sigur nu mai voiai să te întâlnești cu el.

– Așa crezi?... i-am spus mamei mele.

– La cum te cunosc eu pe tine, sunt sigură, a răspuns.

Nu mai aveam răbdare... niciodată nu am avut.

„Te rog să ai răbdare, dragostea mea”, îmi spunea.

„Răbdare? Tu îmi vorbești mie de răbdare? Vreau să te văd, vreau să te strâng în brațe, vreau să te simt, vreau să îmi fii și să îți fiu. Îmi e teamă, inima mea, îmi e teamă că mâine poate nu voi mai avea ocazia să îți spun cât de mult te iubesc. Te implor, nu îmi mai spune să am răbdare”, îi repetam adesea.

4

Prima noastră întâlnire. M-am dus la el, după multe insistențe, după ce ne-am contrazis.

– Vin cu taxiul, îmi spunea.

– De ce, dacă am eu mașina? Vin la tine, doar spune-mi unde.

– Cine a mai pomenit că femeia să vină după bărbat, nu am făcut asta niciodată, te rog să mă înțelegi, îmi repeta fără rezultat.

Mereu am fost încăpățânată și am obținut mereu ceea ce mi-am dorit. Așa a fost și acum. Până la urmă am venit la el. În timp ce îl așteptam, simțeam ca emoțiile mă sugrumau. Mă uitam în fiecare moment în oglindă, așteptându-l. Până când a venit. Credeam că se va urca pur și simplu în dreapta mea, dar nu. A venit spre mine.

– Mă bucur să te întâlnesc, A! Ești atât de frumoasă! Am ceva pentru tine.

Eram șocată de eleganța faptelor lui, de purtarea lui; era un domn, iar eu nu mai întâlnisem un asemenea bărbat. Poate că și asta a contribuit la iubirea pe care am început să o simt într-un timp atât de scurt.

Nu m-am uitat la cadoul lui; l-am invitat să urce în mașină. Era prea frig afară, iar vijelia făcea ca toată zăpada să mă or-

bească. Am urcat și a insistat să desfac cadoul în fața lui. Adevărul este că a fost prima dată în viață când nu m-a interesat ce anume mi-a adus acest străin. Da, un străin pe care îl invitase să petreacă Revelionul alături de mine și de familia mea, dar tot un străin rămânea. Pentru prima dată în viață, am apreciat gestul. La prima întâlnire să te gândești să îi aduci ceva, indiferent ce, persoanei cu care urmează să te întâlnești, denotă educație, interes, arată multe despre tine ca om. Eu sunt o persoană extrem de dificilă, recunosc. Detest cadourile, pentru că e foarte greu ca cineva să îmi înțeleagă pe deplin gusturile, și reacțiile mele la surprizele neplăcute nu sunt dintre cele mai favorabile. El în schimb s-a gândit ce anume mi-ar plăcea și mi-a luat exact lucruri pe gustul meu.

– Îți mulțumesc, nu trebuia, i-am răspuns.

– Plăcerea a fost de partea mea.

– Și acum unde mergem? l-am întrebat nerăbdătoare.

– Îți este foame? Ce spui să mergem la un restaurant, mi-a spus având un zâmbet cuceritor pe chip.

– Minunat. Ai vreun loc unde vrei să mergi?

– Alege tu.

– Îmi este indiferent, unde îți place ție.

Adevărul este că nu mai conta locul. Acest bărbat îmi stârnise curiozitatea; voiam să îl cunosc, voiam să îl privesc. Pe tot parcursul drumului mi-am ferit privirea de a lui. Mă intimidă. Pentru prima dată în viață un bărbat reușise să mă intimideze pe mine.

„Oare sunt suficient de frumoasă? Îți plac? De ce mă privește atât de insistent? E ceva ce nu îți place la mine?” mă întrebam disperată, simțindu-i privirea scrutătoare. M-a analizat tot drumul, iar eu mă prefăceam atentă la trafic. El îmi

luase toată concentrarea. Îmi venea să îi spun să înceteze să mă mai privească așa, pentru că nu îi puteam desluși modul în care mă privea. El era absorbit de mine, am înțeles asta mai târziu, când și eu la rândul meu am început să mă pierd în ochii lui. Îl priveam atât de intens, îl priveam cu dragoste, era atât de frumos, dintre toți bărbații nimeni nu îl putea egala. Mergeam alături de el și mă simțeam cea mai norocoasă femeie din lume. Mă uitam din când în când în jurul meu și de fiecare dată mă convingeam că am lângă mine cel mai minunat om pe care mi-a fost dat să îl întâlnesc.

5

Am ajuns la restaurant. Am găsit cu greu un loc de parcare. Mereu am avut o problemă cu parcările, era decembrie, era zăpadă, cu atât mai dificil. Am coborât din mașină și ne-am îndreptat către locul cu pricina. Aveam tocuri, dar mi-am zis că o să pot. Nu m-am sprijinit de el la început. Mi se părea un gest deplasat.

„O să creadă că mă agăț de el”, mi-am zis.

Ochii lui se uitau îngrijorați la picioarele mele, care păseau cu greutatea.

– Nu vrei să mă iei de braț? m-a întrebat.

– Mă descurc, i-am răspuns mândră.

Mergeam încet și ningeă atât de tare. Am simțit cum frigul începe să mă cuprindă. Nu purtam haine de iarnă, nu am purtat decât în cazuri excepționale. Până la urmă i-am spus:

– Se face frig. Mai bine ne-am grăbi. Nu te superi dacă mă sprijin de tine. Nu vreau să răcești.

Nu a spus nimic, doar mi-a zâmbit. Eu m-am concentrat să văd pe unde calc. Mă gândeam cu groază cum ar fi să alunec și să cad, îmbrăcată în rochie, la prima întâlnire. Nu s-a întâmpat, spre fericirea mea. Am ajuns la restaurant și ne-am așezat. Mereu am fost de părere că trebuie să păstrez distanța. Nu suportam ca oamenii să vină în sufletul meu, să fie prea

aproape. La un moment dat, îl văd cum se mută de pe un scaun pe un altul și cum se așază lângă mine, atât de aproape. În acel moment am simțit cum se face cald instantaneu și cum broboane de sudoare încep să mi se formeze pe frunte.

– Te-am speriat? m-a întrebat văzându-mi expresia plină de uimire de pe chip.

I-am spus un „Nu!” abia perceptibil și el a continuat:

– Stăteam prea departe, vreau să te privesc mai atent, să te admir.

Se uita la mine atât de intens. Mi-am ridicat ochii și l-am privit... și am continuat să îl privesc... Mereu am crezut că nu este frumos să analizezi un om, să îl scrutezi cu privirea. Nu făceam asta... pur și simplu ne pierdeam unul în ochii celuilalt. Chiar și în timpul mesei, ochii lui îmi căutau privirea. I-am atras atenția, dar inevitabilul a avut loc până la urmă. Atent la mine, și-a mânjit mâneca pulovărului cu dulceață, iar mai apoi pantalonul. Reacția mea a fost neașteptată. Eram amuzată și fascinată în același timp de tot acel spectacol, realizând că eu eram vinovată de acel mic accident.

– Te-am privit atât de atent încât am dat pe mine, mi-a spus rușinat.

A început să râdă și să glumească pe baza aceluia incident. Mai târziu după aceea mi-a recunoscut că și-a făcut o mie de procese de conștiință, gândindu-se: „Oare ce va crede fata aceasta despre mine? Că nu știu să mănânc, că nu am maniere. O voi mai vedea vreodată?”

Eram uimită de faptul că nu îmi păsa de lucrul acesta infim. „Și ce dacă a dat pe el? Uită-te cât este de drăguț!” îmi spuneam. Eu nu eram așa, am fost și sunt un om care tinde spre perfecțiune, dar acum când îmi amintesc și atunci... pur și